

روز دوازدهم: یکشنبه هفته سوم

محبت بردبار ... است. اول قرنیتان ۱۳: ۴

کتاب مقدس چقدر شگفت‌انگیز است! با اینکه بیشتر از ۳۵ شخص مختلف آن را نگاشته‌اند، آیاتش درهم تنیده شده است. این یک پارچگی موضوعی نمی‌تواند دلیلی به جز هدایت شدن تمامی نگارندگان توسط روح خدا داشته باشد. در اینجا پولس با الهام روح، شرحی را مبنی بر چگونگی محبت می‌نویسد. یوحنا نیز در رساله اولش با هدایت همان روح می‌نگارد که خدا محبت است (اول یوحنا ۴: ۱۶ و ۸)؛ بدین معنا که اساس و ذات خداوند تماماً محبت است. بنابراین می‌توانیم "محبت" در اول قرنیتان ۱۳ را با "خدا" جایگزین کنیم و با استفاده از آن خداوند را توصیف کنیم. خداوند محبت است و محبت نیز بردبار، مهربان، عاری از حسد و کبر و غرور است. خداوند به دنبال نفع خود نیست، سوءظن ندارد، از ناراستی خوشحال نمی‌شود بلکه با راستی شادی می‌کند. خداوند در همه چیز صبر می‌کند، همه چیز را باور دارد، به همه چیز امیدوار است و همه چیز را متحمل می‌شود.

بهترین مثال برای محبت عیسی این است که به روی زمین آمد تا برای ما مصلوب شود. در هفته‌ی منتهی به مصلوب شدن او و به صورت خاص در روز پنجشنبه، اتفاقات بسیاری افتاد. آن پنجشنبه به خاطر آخرین شامی که همگی شاگردان با هم و پیش از مصلوب شدن عیسی خوردند معروف است. در حین مراسم شام، عیسی به شاگردانش گفت که می‌داند یکی از شاگردانش به او خیانت خواهد کرد (مرقس ۱۴: ۱۸). تصور کنید که می‌دانید قرار است یکی از نزدیک‌ترین دوستانتان به شما پشت کند و شما را به دام مرگ بسپارد؛ چه حسی به شما دست می‌دهد؟ مطمئناً به آن دوستی خاتمه می‌دهیم و اجازه نمی‌دهیم آن شخص به رابطه‌اش با ما ادامه دهد و سعی می‌کنیم هر چه سریع‌تر پیش از اینکه بتواند به ما صدمه‌ای بزند از او دوری کنیم. ولی عیسی در عوض به همراهی با یهودا ادامه داد و موقعیت‌های بی‌شماری را در اختیارش گذاشت تا او را به واکنشی وفادارانه و محبت‌آمیز ترقیب کند. در واقع این روشی است که عیسی برای برخورد با تمامی انسانها در پیش گرفت. او بردبار است و همیشه فرصتی تازه برای تجربه کردن محبتش و برقراری رابطه به ما می‌دهد.

بردباری او بی‌انتهای محبتش بی‌پایان است ولی زمان ما برای دادن پاسخ مثبت به فرصت‌هایی که او در اختیارمان قرار داده است محدود بوده و تمام می‌شود، همانطور که برای یهودا تمام شد. فرصت ما برای دادن پاسخ مناسب به محبت، بردباری و مهربانی بی‌کران خداوند و ایمان آوردن به او تا زمانی است که حیات فیزیکی داریم ولی وقتی این زندگی پایان یافت، دیگر نیازی به ایمان نداریم چون حقیقت را مشاهده خواهیم کرد. اگر در طول حیاتمان بر روی زمین به خداوند ایمان آورده و او را محبت کرده باشیم، ملاقاتمان با خداوند لذتبخش خواهد بود و در غیر این صورت لحظات سختی را پیش رو خواهیم داشت چرا که قضاوت را بر خودمان اعلام کرده‌ایم. در آن زمان هر زانویی در مقابل او خم شده و هر زبانی اعتراف خواهد کرد که عیسی خداوند است (فیلیپان ۲: ۱۰-۱۱).

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

اول قرنیتان ۱۳: ۱-۸

پرسشها برای اندیشیدن:

محبت خداوند را در چه قسمت‌های دیگری از کتاب مقدس مشاهده می‌کنم؟

در کجا می‌توانیم بردباری خداوند در مقابل خودمان مشاهده کنیم؟

دعا:

ای خدای محبت! تو همیشه نسبت به ما بردبار هستی. لطفاً کمک کن تا در روزهای پیش رو بردبارتر باشم تا دیگران بردباری تو را از طریق من مشاهده کرده و برای جلال خداوند به سمت تو کشیده شوند. آمین!